

de Uitdienstbode

PERIODIEK VOOR DE LEDEN VAN DE KRING UVA-SENIOREN VAN DE UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM

Kerstlunch 2014	1
Senioren op excursie: Bezoek aan het NIKHEF	2
Historisch besef voor de Kring UvA-senioren	4
Aan het woord...	5
Op de grens...	6
Petite Histoire	7
Het getal: 28	7
In memoriam Jan Reints	9
In het voetspoor van de dodo	9
Van achter de geraniums	11
Wie staan er op deze foto?	12
Activiteiten	12

OPROEP

Wanneer u gepensioneerde collega's kent, die nog niet in contact staan met de Kring UvA-senioren, informeer hen dan over het bestaan van de Kring.

In memoriam Jan Reints (p. 9)

Ook dit jaar, voor de tweede keer, bood het bestuur van onze Kring aan de leden een kerstlunch aan in de Amsterdamse Academische Club (AAC), de 'huiskamer' van de Kring. Zo'n 75 leden hadden zich aangemeld. Er waren enige zieken en gelukkig waren er maar een paar leden niet komen opdagen zonder afmelding. Die zullen, zoals aangekondigd, een 'notaatje' ontvangen.

Ruud Bleijerveld opent de bijeenkomst stipt om 12.30 uur. Ruud memoreert drie leden die het afgelopen jaar zijn overleden: Maarten Boasson die de kringleden onlangs nog met zijn cellospel in verrukking bracht tijdens het eerste kringconcert, Jan Reints, redacteur van *de Uitdienstbode*, en Jos Jansen die jarenlang veiligheidsfunctionaris was aan de UvA. We herdenken hen met een minuut stilte.

Hierna deelt Ruud mee dat de Kring inmiddels meer dan driehonderd leden heeft en dat de financiering van de kringactiviteiten uit de Arbeidsvoorwaardengelden de komende jaren gewaarborgd blijft, wat onder andere betekent dat het lidmaatschap van de Amsterdamse Universiteitsvereniging (AUV) voor de leden gratis blijft. Alleen het gratis lidmaatschap van de AAC vervalt, maar daar was toch al weinig belangstelling voor. Om het

Georganiseerd Overleg over de streep te trekken bij de beslissing om de kringactiviteiten te blijven financieren heeft het fraaie fotoboek dat het bestuur van onze activiteiten heeft doen samenstellen ongetwijfeld een belangrijke rol gespeeld. Onze redacteur Madzy Koudstaal heeft het samengesteld en het kringbestuur verzorgde de tekst.* Ruud vertelt vervolgens dat Hans de Vries de bestuurszetel van Joop de Winter heeft overgenomen. Hans werkte bij Geesteswetenschappen en heeft net als Joop een link met de ABVA-KABO. Joop mag een applausje van de aanwezigen in ontvangst nemen.

Waarna Ruud de plannen voor de komende tijd onthult. Allereerst zal Sijbolt Noorda, oud-Collegevoorzitter en oud-voorzitter van de VSNU, op 18 februari de Kring toespreken. In mei, de datum wordt nog bekendgemaakt, zullen we een bezoek

brengen aan het Roeterseilandcomplex. Verder probeert het bestuur weer een concert te organiseren; het eerste concert met de helaas overleden Maarten Boasson en zijn muzikale partner Peter Cramer wordt in het fotoboek een hoogtepunt in het bestaan van de Kring genoemd en wie erbij aanwezig was zal het met dat oordeel zeker eens zijn. Tenslotte staat op 15 april een bezoek aan Naturalis Leiden op het programma waar een bezoek zal worden gebracht aan de collectie van biologie en geologie van de UvA die daar is ondergebracht. De leden zullen over deze activiteiten uiteraard tijdig wor-

den geïnformeerd. Volgde een driegangenlunch die net als vorig jaar werd opgediend als buffet, en net als vorig jaar leidde dat tot een uiterst informeel en geanimeerd samenzijn waarin aan veel tafeltjes mensen die elkaar al kenden zich mengden met mensen die ze niet kenden en waarin vrolijk gegeten, gedronken, gepraat en gelachen werd. En tussendoor schoof je langs de tafels met gerechten als *Wildpatétrio met vossenbessencompôte en verse vijgen, Boeuf Bourguignon à la Julia Child* **. Bij de nagerechten een *Gevuld oud-Hollands appeltje met amandelspijs en rozijnen*, om een paar gerechten bij

naam te noemen. En bij het in de rij staan en het opscheppen ontmoette je dan weer anderen die je al of niet al kende. Het was dus, net als vorig jaar, weer een uiterst plezierig samenzijn. Geen wonder dat de lunch snel was volgetekend. U bent dus gewaarschuwd voor volgend jaar: wees er snel bij! ■

◆ Frans Willemsen

* Het fotoboekje is te vinden op <http://alumni.uva.nl/alumniservices/auw/senioren/senioren.html>

** Julia Child, 1912, was een Amerikaanse van wie gezegd wordt dat ze de Franse keuken in Amerika introduceerde.

SENIOREN OP EXCURSIE

Bezoek aan het NIKHEF

In 1752 publiceert Voltaire *Micromegas*; een filosofisch verhaal. De hoofdfiguur is Micromegas, een bewoner van de planeet Sirius en een reus: omgerekend zo'n kleine 40.000 km lang. Deze reus ontmoet een 'dwerg' van Saturnus die 'slechts' zo'n kleine twee kilometer lang is. Samen belanden ze op aarde, een molshoop met bewoners die zo klein zijn dat ze alleen maar door een 'kleine' microscoop van 5.000 kilometer doorsnede kunnen worden waargenomen. Aanvankelijk zien de bezoekers helemaal niets, maar dan toch: een walvis, ridicul klein, een microbe. En dan ontwaren ze ook mensen, nog veel kleiner, zo klein dat ze onmogelijk een ziel kunnen bezitten. Maar dan merken ze dat ze kunnen praten, en om te kunnen praten moet je kunnen denken, en om te kunnen denken... Een filosofisch verhaal dus.

Een illustratie van Micromegas, de reus uit het verhaal van Voltaire.

Aan dat verhaal moest ik denken toen we met een groepje senioren het NIKHEF bezochten, het nationaal instituut voor subatomaire fysica op het Science Park. Wat moet een verstokte alfa als ik in dit bètawalhalla waar de quarks, de leptonen en de bosonen me om de oren vliegen? Aan Voltaire denken dus. Maar emeritus hoogleraar Karel Gaemers vertelt in zijn inleiding enthousiast over die dingen: "Elementaire deeltjes zijn mijn lust en mijn leven". Waar het om gaat is het onzichtbare zichtbaar te maken, en om dat allerkleinste zichtbaar te maken heb je het allergrootste instrumentarium nodig, net als Micromegas. En dat is de deeltjesversneller van CERN, met daarin het ATLAS-project, een instrument met de grootte van het paleis op de Dam. Aan de ontwikkeling en de

exploitatie daarvan heeft het NIKHEF een belangrijke bijdrage geleverd en het instituut is er nog steeds nauw bij betrokken. De versneller ligt op de grens van Frankrijk en Zwitserland en heeft liefst een omtrek van zevenentwintig kilometer en is daarmee het grootste ooit door mensen gebouwde apparaat. Waarom zo groot? Omdat je, als je wilt zien wat er in een proton gebeurt, een zeer hoge energie nodig hebt en om die op te wekken is een dergelijke megastructuur noodzakelijk.

Nog niet zo lang geleden dachten we dat het atoom, letterlijk het ondeelbare, de allerkleinste bouwsteen was van het heelal, maar sinds de twintiger jaren van de vorige eeuw weten we dat het atoom zelf ook weer is opgebouwd uit nog kleinere deeltjes die zelf weer...

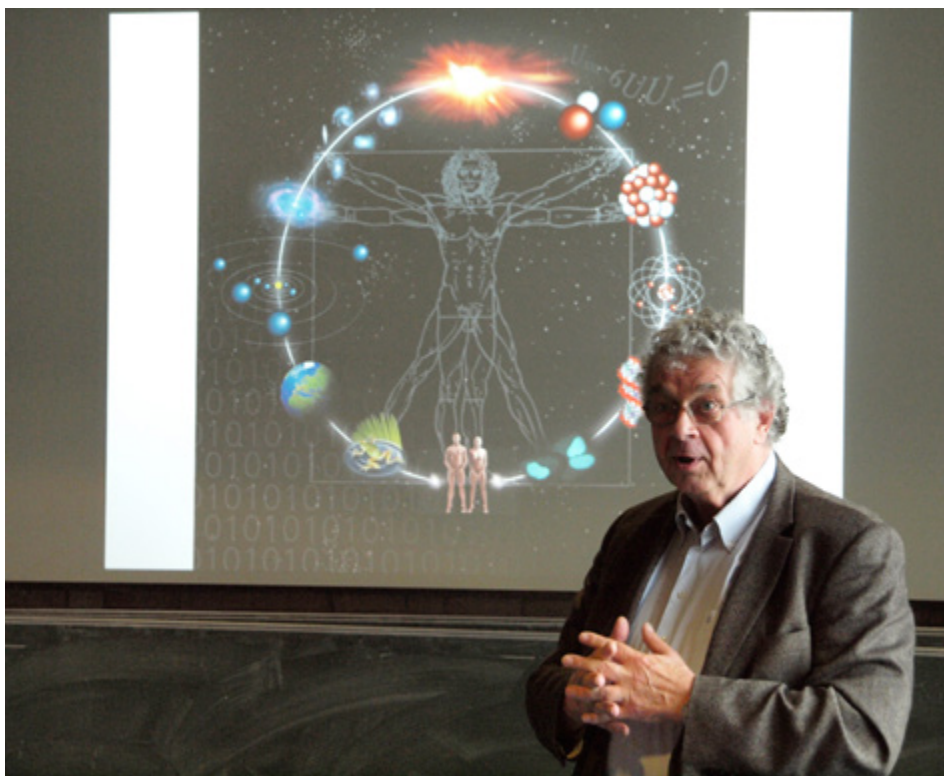
Waar houdt het op? Dat weten we niet. Steeds wordt er iets nóg elementairders gevonden, zo onlangs nog het Higgs-deeltje waarvan het bestaan al eerder werd voorspeld, de kranten stonden er vol van. Het bestaan van dat deeltje werd 'aangetoond' (de wetenschap houdt nog steeds een slag om de arm) in die gigantische deeltjesversneller waarin protonen met grote snelheid op andere protonen botsen waarbij ze uiteenvallen. Uiterst gevoelige detectoren leggen vast wat er bij die botsingen gebeurt en dat levert zoveel data op dat het managen daarvan op zich al een enorme opgave is.

Maar wat hebben we eraan? Daarover kan Gaemers kort zijn: direct praktisch nut is er niet. Maar we weten nu meer over de wereld om ons heen dan pak- ►

weg honderd jaar geleden en er is wel degelijk een belangrijke spin off: van het managen van die megahoeveelheden data hebben we bijvoorbeeld heel veel geleerd en doordat het hele project zo'n enorme omvang heeft en zo internationaal is (het zou nooit door één groep of één land gebouwd hebben kunnen worden), heeft het bijgedragen aan de ontwikkeling van e-mail en van het wereldwijde web.

Waarna we een videofilm te zien krijgen over het ATLAS-project. Dat heeft nog enige voeten in de aarde, want het geluid doet het niet. Gaemers: "Enfin, dat is iets wat u allemaal waarschijnlijk bekend voorkomt, want u hebt allemaal aan de UvA gewerkt". Besmuikt gelach in de zaal. Er wordt een technische mouw aan gepast, en dan leren we dat de deeltjesversneller de krachtigste versneller is die ooit is gebouwd en ondanks zijn enorme omvang van een ongehoorde nauwkeurigheid is; we hebben het over precisie tot op een honderdste van een millimeter. Illustere namen als Ptolemeus, Copernicus, Gallileï, Newton en Einstein passeren de revue, reuzen die op elkaars schouder staan en Atlas, die de aarde torste, staat weer op hùn schouders.

Na de film wordt de groep gesplitst en worden we rondgeleid door de benedenverdieping van het gebouw. Daar is, ook voor een alfa als ik, veel te zien. Ik beperk me tot het meest spectaculaire en vooral tot wat ik in ieder geval een béetje snap. Het onzichtbare zichtbaar maken, daar draait het ook hier voor een deel om. Straling, zo verzekert 'onze' rondleider (Reinier Jonker) ons, is overal en er zijn twee opstellingen waarin die straling zichtbaar wordt gemaakt. Deeltjes uit de ruimte, zogenaamde kosmische straling, gaan overal doorheen en laten geen sporen na, tenzij je een medium creëert dat op die deeltjes reageert of dat de snelheid van die deeltjes verandert, dan laten ze, heel even, een spoor na. In de hal staat bijvoorbeeld een 'nevelkamer', een kastje met een glazen oppervlak van zo'n vierkante meter waarin zich sterk gekoelde alcohol damp bevindt dat zo'n medium is. En verdraaid: ineens zien we een lichtspoor in het kastje, en

even later weer een, en nog een, sporen die getrokken worden door alfa- en betadeeltjes. Ook is er een 'vonkenkamer' waarin kosmische straling zichtbaar wordt gemaakt. Van die kosmische straling is nog niet veel bekend. Wel weten we dat ze storingen kan veroorzaken in onze elektronica maar ook kanker en dat een deel van die straling afkomstig is van onze zon. Gelukkig houdt de dampkring het grootste deel tegen.

We krijgen onder meer veel uitleg over twee grote projecten die beogen om meer over die kosmische straling te weten te komen. Wat heet groot: op de Argentijnse pampa staan op een oppervlak van 3000 vierkante kilometer (zo'n beetje de grootte van de provincie Zuid-Holland) 1600 detectoren op een afstand van anderhalve kilometer van elkaar die de 'inslag' van deeltjes waarnemen en waarmee kan worden vastgesteld onder welke hoek de deeltjes inslaan (of passeren, ik weet niet wat de juiste uitdrukking is, die deeltjes gaan overal dwars doorheen), om wat voor type deeltje het gaat, enzovoorts. NIKHEF doet een deel van de data-analyse. In de hal staat een tableau waarop van tijd tot tijd led-lichtjes oplichten, een afbeelding op microschaal van die gigantische opstelling waarbij het oplichten staat voor een

inslag. Je ziet duidelijk hoe dat volgens een patroon gebeurt, als een regenbui die over het land trekt, maar dan razendsnel.

En dan is er nog het project in de Middellandse Zee waar voor de kust van Toulon reeksen grote plexiglazen bollen (we zien er een opgesteld) in strengen in zee op vier kilometer diepte weer een ander type deeltjes detecteren: neutrino's, waarvan we eveneens nog heel weinig weten. Als die op een watermolecuul botsen levert dat een muon op, wéér een ander deeltje, dat door het zeewater wordt afgeremd. De energie die daarbij vrijkomt nemen de detectoren in de bollen waar als licht. Om er zeker van te zijn dat de juiste deeltjes worden gedetecteerd, 'kijken' de bollen niet naar 'boven', naar de hemel, maar naar 'beneden', waarbij de aarde als filter fungeert. U ziet: onze normale omgangstaal is niet afgestemd op verschijnselen op kosmische schaal, want wat is in de kosmos *onder* en wat *beneden*?

Ik zei eerder dat tijdens de inleiding van prof. Gaemers de elementaire deeltjes me om de oren vlogen. Ik besef nu dat ik die uitdrukking niet letterlijk genoeg kan nemen. ■

◆ Frans Willemsen

Historisch besef voor de Kring UvA-senioren

Heeft er iemand een idee hoeveel standbeelden van historische figuren er in Nederland stonden in het jaar 1800? Marita Mathijssen kon er kort over zijn. Twee. Van Erasmus en Laurens Janszoon Coster, de laatste als uitvinder van de boekdrukkunst, waarover nog wel een aardige discussie gevoerd is. En na het tonen van een paraplu met de afbeelding van de Nachtwacht vernamen we dat de schilder Rembrandt in 1800 nog niet bekend was. "Hij zat niet in de canon, er was geen historisch besef". Er waren geen openbaar toegankelijke musea, de Ridderzaal in Den Haag was een brandweerkazerne en de Abdij van Egmond werd afgebroken, wat de toeschouwers als een soort van attractie kwamen bekijken.

Op zaterdag 8 november was het AUV-dag. Een bijzondere want de Amsterdamse Universiteits Vereniging bestaat 125 jaar. Rond de Oudemanspoort was het in de middag een drukte van belang met leden van de AUV die onder andere de door verschillende kringen georganiseerde bijeenkomsten kwamen bezoeken. Ook de Kring UvA-senioren was present. Samen met de Kring Geschiedenis verzorgde die een lezing in de Amsterdamse Academische Club door Marita Mathijssen, emeritus hoogleraar Moderne Nederlandse letterkunde en lid van de Kring UvA-senioren. De titel van haar lezing: *Historisch besef: over nieuwe vakken en melkmuilen op de vaderlandse universiteiten.*

Tot 1800 was er ook helemaal geen aandacht voor geschiedenis. Die komt van of beter, daar wordt werk van gemaakt door de Fransen die de Nederlanden bezetten. De Franse revolutie is de oorzaak van een nieuwe houding ten opzichte van het verleden. Van de ene kant breekt de revolutie met het verleden: er komt een nieuwe kalender, een nieuwe klok, koningsgraven worden leeggehaald en kloosters gesloten maar er wordt wel verleden gecreëerd. Zo komen er kalenders met historische namen, archieven en bibliotheken worden openbaar en in Parijs sticht men het Nationaal Museum het Louvre.

Marita Mathijssen, emeritus hoogleraar Moderne Nederlandse letterkunde en lid van de Kring UvA-senioren.

Er komt een grote onderwijsvernieuwing in lager-, middelbaar- en universitair onderwijs. De Maatschappij tot Nut van 't Algemeen beschouwt kennis als de weg naar persoonlijke en maatschappelijke ontwikkeling en de Maatschappij heeft een doorslaggevende bijdrage in het opstellen van de zeer vernieuwende Onderwijswet van 1806. In Leiden wordt Matthijs Siegenbeek in 1797 tot eerste hoogleraar Nederlandse Taal- en Letterkunde

benoemd (een melkmuil volgens tijdgenoot Willem Bilderdijk).

In 1860 werd Robert Fruin, ook in Leiden, benoemd tot de eerste hoogleraar Vaderlandse Geschiedenis. Toch herinnert menig senior zich nog van de middelbare school de leraar Nederlands die ook Geschiedenis gaf. Pas na de Tweede Wereldoorlog kwam daar een einde aan. Aan de ontwikkeling van het historisch besef is de hele negentiende eeuw verder gewerkt. En uiteindelijk mag de oprichting van het Rijksmuseum in Amsterdam beschouwd worden als de voltooiing van het proces van histo-

risch bewustzijn. Daar komen we Rembrandts Nachtwacht in volle glorie tegen in een openbaar toegankelijk gebouw.

De ruim zeventig aanwezigen waren zeer geboeid door Marita's verhaal. Dat bleek uit het applaus en de vragen, die aan het eind gesteld konden worden. ■

➡ Ton Dujardin

'De ruim zeventig aanwezigen waren zeer geboeid door Marita's verhaal.'

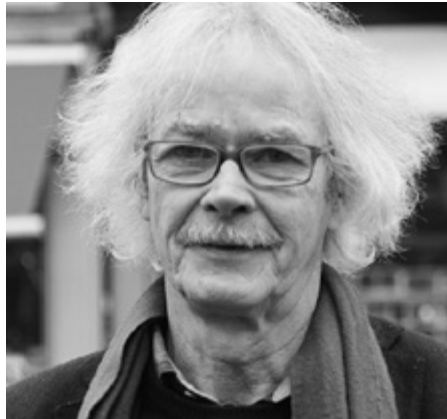

Voor de Kring ben ik nog een betrekkelijk jonkie, ik ben net zeventig jaar. In 2009 ben ik op vijfenzestigjarige leeftijd met pensioen gegaan. Een mooie afscheidsreceptie in het café van Bijzondere Collecties aan de Oude Turfmarkt. Stiekem had ik graag afscheid genomen in de kantine van het Maagdenhuis. Dat gebouw ligt me na aan het hart. Ik heb er gestudeerd, ik was er als student in 1969, ik heb twee jaar in de Universiteitsraad gezeten en er ligt een substantieel deel van mijn vergadertijd in de periode dat ik de vakbond vertegenwoordigde in het lokaal overleg. Maar de regel was: de kantine van het Maagdenhuis is alleen beschikbaar voor hen die daar werken. En daar kan ik wel inkomen omdat, volgens mij, heel veel UvA-werknemers van de kantine of hal gebruik willen maken voor hun jubilea of afscheidsreceptie.

Ik heb mijn hele leven bij de UvA gewerkt en ik heb er ook gestudeerd. Maar ik ben geen Amsterdammer. Ja nu wel, maar mijn wieg stond in Alkmaar en ik heb mijn jeugd doorgebracht in Egmond aan Zee. Theologie ging ik aan de toenmalige Gemeente Universiteit, de GU, studeren omdat ik onder mijn dienstplicht uit wilde komen. Theologie en Duits, een voor de hand liggende combinatie omdat in Nederland vrijwel uitsluitend Duitse theologen bestudeerd werden.

Theologie bleek een spannende en veelzijdige studie. Tijdens die studie al werd ik kandidaatsassistent bij *levende niet-christelijke godsdiensten*. Denk aan islam, boeddhisme en het shintoïsme uit Japan. En na een korte onderbreking in de horeca, terwijl ik in de startblokken stond om de UvA te verlaten en de grote wereld in te trekken, was daar het onderwijsadviseurschap bij de toenmalige faculteit Godgeleerdheid. Die was gevestigd aan de Herengracht vlakbij de Vijzelstraat. Het was een kleine faculteit met tweehonderd studenten maar dit soort van stedelijk gymnasium moest wel helemaal opgetuigd blijven als faculteit. In 1986 werd ik universitair docent.

Ik promoveerde op een wijsgerig onderwerp. Ik heb er vooral veel plezier beleefd aan de onderwijstaken. Samen met Jonneke Bekkenkamp gaf ik jarenlang colleges *Zingeving en Transcendentie*. Toen de opleiding theologie werd opgeheven, schoof ik door naar de afdeling wijsbegeerte. Het geven van onderwijs, ook het begeleiden van bachelor- en masterscripties, heb ik tot de dag van mijn pensioen echt leuk gevonden.

**Je verkeert in
vandaag als een vis
in het water.
Je bent je er dus
niet van bewust
dat het vandaag is**

In 1997 maakte ik deel uit van de laatste Universiteitsraad, vanaf 2000 was ik vertegenwoordiger in het Lokaal Overleg. En in 2003 gebeurde er iets opmerkelijks. Ik zal eerlijk zeggen dat ik behoorlijk met de gedachte speelde om te stoppen met mijn medezeggenschapsfuncties. Maar plotsklaps begon de reorganisatie van de centrale diensten die van 2003 tot en met 2006 duurde en ik kon, als voorzitter van de Abvakabo-leden aan de UvA, niet ineens mijn hielen lichten. Je hebt verplichtingen jegens de mensen die je vertegenwoordigt. Het was een intensieve tijd waar ik met voldoening op terugkijk. We hadden

turbulente bijeenkomsten, er ging voor de centrale diensten veel op de schop. Maar uiteindelijk zijn er van de honderdvijftig medewerkers van wie de baan op de tocht stond twee of drie echt ontslagen. Dan heb je het als vakbond in de medezeggenschap goed gedaan.

Vijf jaar ben ik nu met pensioen. En als zovelen had ik het voornemen om kennis en kunde nog eens in een boekje te gaan beschrijven. Het zou moeten gaan over denkvragen waar ik mee leef, elementaire wijsgerige vragen. Niet zo diepgravend hoor, heel aardse vragen, zoals wat is er vandaag aan de hand en ben ik misschien aan misverstanden ten prooi? Je verkeert in vandaag als een vis in het water. Je bent je er dus niet van bewust dat het *vandaag* is. Het kan om kleine dingen gaan. De filosoof Walter Benjamin kon de staat van het land aflezen aan de gezichten van de marsepeinen figuurtjes in de etalage van de banketbakker. Daar zou ik graag een voorbeeld aan nemen.

Ik ben nog niet aan mijn boekje begonnen, ik ben hartstochtelijk gaan grootvaderen. Vijf kleinkinderen heb ik en zoals ik werkelijk intens genoten heb van de vier grootouders die ik tot om en nabij mijn dertigste verjaardag heb mee mogen maken, zo hoop ik ook voor mijn kleinkinderen een factor van betekenis te kunnen en mogen zijn. En dat verbaast me omdat ik tot mijn pensionering altijd heb gedacht: ik kom wel kijken tegen de tijd dat zij 'opa' zeggen. Het is anders gelopen en nu zijn ze een lust in mijn leven. ■

◆ Ton Dujardin

De een kijkt er al jaren naar uit. De ander ziet er erg tegenop. Een ding is zeker: met pensioen gaan, betekent een periode van transitie van de ene naar de andere levensfase. Omdat met pensioen gaan een tiental jaren geleden een totaal andere klank had dan tegenwoordig, zijn we op zoek gegaan naar de beleving van UvA-medewerkers rond hun pensionering. Was dat op je vijftenzestigste of eerder en hoe hebben de UvA-pensionado's zich voorbereid? Hoe was het afscheid en hoe kijken ze terug op die periode rond het met pensioen gaan?

Deze keer een gesprek met Maria van Thor, die van 1969 tot en met 2012 bij de Centrale Diensten van de UvA heeft gewerkt, waar ze zich met veel plezier bezig heeft gehouden met de personeel- en de salarisadministratie.

Van 1969 tot en met 2012, dat is enorm lang.

43 Jaar. Ik kwam in dienst op de personeelsadministratie een half jaar na de Maagdenhuisbezetting in 1969. Alle administratie werd toen nog met de hand gedaan, maar men had, toen ik in dienst kwam, net besloten om de salarisadministratie per 1 januari 1971 te automatiseren. Die werd toen ondergebracht bij het computercentrum van de gemeente Amsterdam: logisch, want wij vielen onder dezelfde rechtspositieregeling.

Wist je al iets van computers toen dat gebeurde?

Nee, maar mijn collega's en ik kregen een cursus bij dat centrum en daar kwam ik voor het eerst met een (mainframe)computer in aanraking.

Ook leerden we programmeren in BASIC. Ik werd er volledig door gegrepen. Dit was wat ik wilde. Tot dan had ik geen idee en zwakte van de ene baan in de andere. De UvA was al mijn vierde werkgever en ik was pas 21 toen ik er begon. Het heeft uiteindelijk nog tot 1977 geduurd voor ik de kans kreeg iets te doen op het gebied van de administratieve automatisering, zoals dat toen heette. De UvA betaalde de opleiding en na jaren van blokken in de avonduren behaalde ik een HBO-diploma in de informatica.

Later werd er natuurlijk nog meer geautomatiseerd.

Zeker! De UvA begon toen ook voorzichtig te experimenteren met een informatiesysteem voor de personeelsadministratie. Vanaf 1977 heb ik steeds met veel plezier dat systeem beheerd en meegewerkt aan projecten die tot doel hadden het systeem te vernieuwen en uit te breiden. En ik heb heel wat systemen voorbij zien komen.

43 Jaar bij de Centrale Dienst, waarvan 35 jaar personeelsadministratie, dat is erg lang.

Dat klopt, maar al kreeg ik na verloop van tijd steeds minder energie, ik bleef het werken met al die verschillende systemen erg leuk vinden. Maar op een gegeven moment was ik, naar mijn gevoel, alleen nog maar met werk bezig. Dus toen wilde ik met FPU. Eind 2011 heb ik aangekondigd dat ik 2012 nog zou volmaken, maar dat ik dan ook zou stoppen, een jaar eerder dan mijn AOW-leeftijd.

Wat heb je allemaal gedaan om je vertrek voor te bereiden?

Dat laatste jaar heb ik veel tijd besteed aan de documentatie en de overdracht aan mijn collega, met wie ik de laatste jaren het systeem beheerde. Inmiddels was mijn opvolgster in dienst gekomen, zodat ik de laatste drie maanden kon besteden aan haar inwerken en wegwijs maken. Toen begon ik ook echt uit te kijken naar mijn pensioen.

Wat voor herinneringen heb je aan je afscheid?

Alleen maar fijne. Het was een heel leuke afscheidsreceptie, waar ik nog af en toe glunderend aan terugdenk. En daarna was het kerstvakantie, dus had ik nog steeds geen pensioengevoel. Dat vakantiegevoel met het idee dat ik weer aan de slag moest, heb ik nog een hele tijd gehouden. Ook al doordat mijn echtgenoot nog een jaar heeft doorgewerkt.

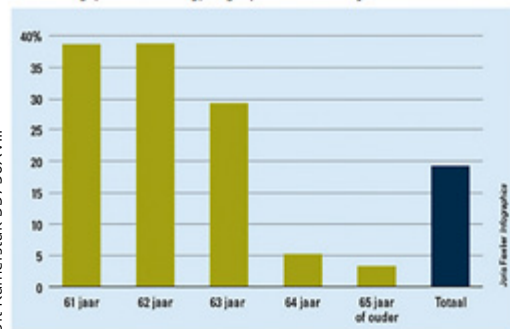
Mis je je werk?

Het werk mis ik niet, daar is veel voor in de plaats gekomen. Wel mijn collega's. Zo af en toe ga ik nog wel met ze lunchen. Niet te vaak, want ze hebben het zo verschrikkelijk druk...

Na een klein jaartje lezen, wandelen, fietsen en museumbezoek, is Maria onder andere een cursus fotografie gaan doen en is ze recentelijk gestart met een cursus Nieuw Grieks. Nu haar echtgenoot ook gepensioneerd is, gaan ze er samen nog veel vaker op uit dan ze toch al deden. ■

♦ Joke Pallada

Figuur 1: Percentage FPU-gerechtigde rijksambtenaren dat in 2011 een stimuleringspremie ontving, uitgesplitst naar leeftijd

Wanneer we nader inzoomen op de leeftijd van de FPU'ers blijkt dat met name de 61- en 62-jarige FPU'ers werden gestimuleerd eerder met ontslag te gaan. In totaal ontving bijna 40% van deze groep FPU'ers een stimuleringspremie om eerder met ontslag te gaan. Onder de 63-jarigen bedroeg dit percentage nog altijd bijna 30%. Op grond van deze percentages concluderen wij dat het financieel stimuleren van FPU'ers om eerder met ontslag te gaan geen uitzondering was.

De FPU (Flexibel Pensioen en Uittreden) is een aflopende prepensioenregeling voor werknemers in overheidsdienst en onderwijs. De regeling werd per 1 april 1997 ingevoerd. Hij verving de VUT-regeling voor overheids-personeel. De FPU-regeling geldt nog voor wie geboren is vóór 1950. Voor wie geboren is na 1949 is de regeling afgeschaft; voor hen worden de opgebouwde FPU-rechten gebruikt voor verhoging van het ouderdomspensioen.

Pedel aan de nieuwe Universiteit van Amsterdam in 1877

Op 9 september 1938 droegen de hoogleraren van de Universiteit van Amsterdam voor het eerst hun nieuwe toga, schrijft Jurjen Vis in 'De Poort'. Het was de dag waarop aan koningin Wilhelmina het eredoctoraat in de economische wetenschappen werd uitgereikt (zie de Uitdienstbode van oktober 2014). Sedert 1877, in dat jaar werd het Athenaeum Illustre verheven tot Universiteit van Amsterdam, was de hoofdkleur van de toga's zwart geweest. Of zoals het toen in het reglement van de Senaat stond, het ambtsgewaad bestaat uit 'de zwarte toga en muts, met zwarte onderkleeding en witte das en bef'.

De Wet op het Hoger Onderwijs van 1876 maakte het mogelijk om de Illustere School om te bouwen tot universiteit (met examen- en promotierecht). Daarmee ging een lang gekoesterde wens van het gemeentebestuur van Amsterdam en de 'Doorluchtige School' in vervulling. Een College van Curatoren, waarvan de burgemeester van Amsterdam ambtshalve

voorzitter was, hield net als voorheen toezicht. Er werden direct nieuwe hoogleraren benoemd, twee keer zoveel als het Athenaeum er had gehad. Op 15 oktober 1877 reden alle hoogleraren in koetsjes naar het stadhuis om zich door burgemeester Den Tex te laten benoemen tot de eerste Senaat van de Universiteit van Amsterdam.

H.J. van Pommeren

Het Getal

28

Ik lees op het ogenblik de biografie van W.F. Hermans, geschreven door Willem Otterspeer en waarvan het eerste deel in 2013 verscheen onder de titel *De Mislukkingskunstenaar*. Hermans studeerde vanaf 1941 aan onze universiteit, aanvankelijk het vak sociografie, later stapte hij over naar fysische geografie.

Uit de aantekeningen van Hermans, door Otterspeer weergegeven, blijkt dat forse eisen werden gesteld aan de studenten. Om te beginnen werd actieve en passieve beheersing verondersteld van de drie moderne talen. Het eerstejaarscollege sociografie wordt 'zeer intensief' genoemd en duurde vier uur per week, drie uur inleiding en één uur methode. Twee keer per week was er practicum, een hele ochtend en een hele middag, en die ochtend kon ook de zaterdagochtend zijn. Als bijvak volgden de studenten geologie. Ook werden ze verondersteld een stevige hoeveelheid geschiedenis tot zich te nemen door colleges politieke geschiedenis en colleges sociale geschiedenis te volgen. Otterspeer geeft geen uitputtende informatie over het studieprogramma, maar merkt nog wel op: "Ook Schrieke en Fahrenfort eisten veel van hun studenten". Schrieke gaf twee uur koloniale volkenkunde per week gedurende twee jaar en hij verlangde de lectuur van minimaal twee hand-

boeken, maar tijdens de colleges gaf hij ook nog andere stof op. Fahrenfort (volkenkunde) gaf eveneens twee jaar college, twee uur per week.

Naast de colleges waren er in de eerste twee jaar een tiental één- of tweedaagse excursies. Wie na drie jaar zijn kandidaats wilde doen, werd verondersteld drie jaar collegestof te beheersen alsmede de inhoud van een aantal 'handboeken van formaat', een 'waarnemingsopstel' te hebben geproduceerd over een opgegeven onderwerp alsook een publicatie (!). Of Hermans een publicatie op zijn naam heeft staan wordt niet vermeld, wel is er sprake van een werkstuk van 24 pagina's, zo'n 6000 woorden, over de 'negerslavernij' in Amerika.

Ik ga naar de UvA-website en zoek informatie over de studie Sociale Geografie en Planologie. Ik lees daar dat de studiebelasting in het eerste jaar 40 uur is, waarvan 12 uur onderwijs en 28 uur 'zelfstudie'. En in het tweede en derde studiejaar ligt het aantal onderwijsuren 'wat lager'. Natuurlijk gaat er achter deze kale gegevens een hele onderwijswerkelijkheid schuil, maar ik denk niet dat Hermans en zijn medestudenten aan 28 uur 'zelfstudie' toekwamen. ■

➡ Frans Willemsen

Dr. C. A. J. A. Oudemans, ook al hoogleraar aan het Athenaeum Illustre, werd gekozen tot rector-magnificus. Korte tijd later vestigde de Universiteit zich in de Oudemanhuispoort. De eerste promotie aan de nieuwe universiteit vond in 1878 plaats.

Of de ontvangst in het stadhuis en die eerste promotieplechtigheid ordelijk en waardig verliepen, valt te betwijfelen. In elk geval meldt Jurjen Vis dat er in 1891 bij de opening van de aula van Lehmann (zie ook de Uitdienstbode van februari 2014) dringend behoefte was aan nieuwe richtlijnen om het cortège van hoogleraren met meer waardigheid en minder chaotisch te laten verlopen. Pas sinds die tijd dus lopen de hoogleraren bij universitaire plechtigheden zwijgend en keurig twee aan twee achter de pedel aan. De meesten van ons kennen de pedel van het ‘Hora est!’ bij promoties en van de universitaire rinkelstaf waardoor je hem (en tegenwoordig ook haar) al van verre hoort aankomen. Maar een van de belangrijkste (en moeilijkste?) taken van de pedel is dus blijkbaar om de orde onder de hoogleraren te bewaren.

Maar er was meer. Fons Knebel, de betreurde pedel uit de tweede helft van de vorige eeuw (hij overleed vorige zomer), vertelt, in gesprek met Eveline Brandt van De Groene Amsterdammer (24 mei 1995), dat zijn voorgangers het 350 jaar geleden pas echt druk hadden: *‘Ieder college aan de universiteit werd toen aan- en afgekondigd door de pedel. Voordat Vossius en Barlaeus, de eerste hoogleraren aan de Universiteit van Amsterdam, in toga de collegezaal binnengingen, waarschuwde de pedel de studenten dat ze moesten gaan staan. En na afloop idem dito. Nu zou je een soort Jezus moeten zijn om de ontelbare colleges aan te kondigen.’*

Van dat aan- en afkondigen van alle colleges was in 1877 al geen sprake meer, maar ook toen rustte nog een zware taak op de schouders van de pedel. De navolgende greep uit de *Instructie voor de Pedel-Conciërge van de Universiteit*, vastgesteld door Burgemeester en Wethouders van Amsterdam op 25 februari 1879, laat dit zien.

‘De Pedel-conciërge van de Universiteit staat onder de bevelen van den President-Curator en van den Rector-Magnificus der Universiteit. (art.1)

Hij bewoont het gebouw der Universiteit en is nimmer eene nacht afwezig, zonder toestemming van den Rector-Magnificus. (art.2)

Van de in het gebouw aanwezige meubelen enz. wordt door hem een inventaris opgemaakt, bijgehouden en onderteekend. (art.3)

Bij het ontdekken van gebrek of schade aan het gebouw, geeft hij daarvan onmiddellijk aan Burgemeester en Wethouders kennis. (art.4)

Hij zorgt, dat de lokalen voor het onderwijs bestemd, dagelijks gelucht, gereinigd en des winters verwarmd worden. Zoveel mogelijk moet luchtverschijning ook tusschen de lessen plaats vinden. (art.5)

Hij zorgt, dat des winters de kachels, ten minste een half uur vóór den aanvang der lessen, aangelegd zijn, en dat de lokalen gelijkmatig verwarmd worden. Hetzelfde geldt voor de andere vertrekken, indien daarvan gebruik wordt gemaakt. (art.6)

Hij zorgt, dat de portalen, gangen en trappen behoorlijk gereinigd worden. (art.7)

Hij geniet voor de jaarlijksche schoonmaak en voor de reiniging der lokalen eene, door Burgemeester en Wethouders vast te stellen, vergoeding. (art.9)

Hij houdt zooveel mogelijk toezicht, dat geene beschadiging aan gebouw of meubilair plaats hebbe. Heeft beschadiging plaats gehad, en is de dader hem bekend, dan noodigt hij hem uit, om die te doen herstellen of de kosten der herstelling te vergoeden. Bij weigering maakt hij den Rector-Magnificus daarmede bekend. (art.10)

Hij is bevoegd om ververschingen te verstrekken. Het tarief wordt door den Rector-Magnificus goedgekeurd. (art.11)

Hij is belast met het bezorgen van brieven, pakketten en het doen van andere werkzaamheden, die hem door Curatoren of hun Secretaris, den Senaat, den Rector-Magnificus, den Secretaris van den Senaat of de Faculteiten worden opgedragen. In buitengewone gevallen kan hem voor het bezorgen van brieven en dergelijk werk eene vergoeding gegeven worden. Tot het doen van schrijfwerk, met uitzondering van het invullen van oproepingsbriefjes en dergelijk werk, is hij niet verplicht.’ (art.15)

Naar de vervulling van de functie van pedel hadden B&W, President-Curator en Rector-Magnificus geen omkijken. Zij werd in de eerste tientallen jaren van de universiteit naar het schijnt bij erfopvolging geregeld. De eerste pedel was H.J. van Pommeren, die de functie tot 1903 uitoefende. Hij werd opgevolgd door zijn zoon H.J. van Pommeren jr. (1903-1936) en die weer door zijn zwager J. Steenken (1936-1948). Meer dan een eeuw later ontdekte de UvA dat de post van pedel ook heel goed door een vrouw kon worden vervuld. Hoe dit zij, Knebel's opvolgers waren vrouwen, Jarti Notohadinegoro en Annelies Dijkstra.

◆ Jan Wieten

Bronnen:

- Eveline Brandt, ‘Weledelzeergeleerde werkloze!’, in De Groene Amsterdammer, 24 mei 1995.
- Jaarboek der Universiteit van Amsterdam (1877-1884), Amsterdam 1885.
- Jurjen Vis, ‘De Poort. De Oudemanhuispoort en haar gebruikers 1602-2002’, Amsterdam 2002.

In memoriam Jan Reints

Op 21 november 2014 overleed heel onverwacht Jan Reints. Hij kreeg een hartstilstand tijdens een operatie en reanimatie mocht niet baten. Jan had zijn lichaam ter beschikking van de medische wetenschap gesteld.

Als lid van de Kring UvA-senioren stond Jan vooraan in de rij om ook lid te worden van de redactie van de Uitdienstbode. En de redactie had meteen een vogel van bijzondere pluimage in haar midden. Jan schreef namelijk zelf niet, hij leverde, zoals hij dat zelf noemde, 'brandstof'.

Na zijn FPU bij de bibliotheek van de UvA werd hij een hartstochtelijk bezoeker van aan de UvA gerelateerde

evenementen. Hij bezocht vele oratieplechtigheden in de Aula, was vaste gast bij alles wat er in Spui 25 georganiseerd werd, vast bezoeker van de Academische Club en hij was op alle kringbijeenkomsten en activiteiten aanwezig. Op een gemakkelijke manier legde hij contacten en zo wist hij wetenschappers en musici die optraden te verleiden om een bijdrage voor de Uitdienstbode te schrijven. De laatste brandstof die hij leverde kwam van dr. Kenneth Rijsdijk, die in Spui 25 een lezing hield over de Dodo. Jan was een markant man. Achter zijn woeste uiterlijk verborg zich een beminnelijk en erudiet man. De redactie, kringleden en medebezokers gaan hem ontzettend missen.

In het voetspoor van de dodo

Toen ik in 1993 als afgestudeerd fysisch geograaf de UvA verliet, had ik nooit gedacht dat ik meer dan twintig jaar later er als docent en onderzoeker werkzaam zou zijn. Ik had al helemaal niet kunnen bedenken dat ik ook nog eens betrokken zou zijn bij de ontdekking van een dodomassagraf op het eiland Mauritius!

Na mijn studie promoveerde ik op de vergletsjeringsgeschiedenis van de Ierse Zee aan de Universiteit van Wales in Swansea. Daarna kon ik aan de slag als marien geoloog bij de Nederlandse Geologische Dienst. Terwijl ik kaarten maakte van de samenstelling van de Noordzeebodem, vroeg in 2004 een bevriende archeoloog aan mij of ik niet geïnteresseerd was om hem te helpen met zijn onderzoek op het vulkanische eiland Mauritius. Pieter Floore had in het verleden onderzoek op Nova Zembla naar het Behouden Huys van Willem Barentsz gedaan. Inmiddels deed Floore al enkele jaren onderzoek naar de geschiedenis van de Nederlandse bewoning van Mauritius. In 1638 had de Nederlandse VOC een fort opgericht aan de Mahebourgbaai aan de oostkust van het eiland. Dit fort was bewoond tot 1710, waarna de VOC het eiland verliet. Archeoloog Floore wilde weten hoe het landschap

er in de zeventiende eeuw uitzag en waarom de Nederlanders juist op deze locatie het fort hadden gebouwd. Ik had wel oren naar zo'n onderzoek op een exotisch tropisch eiland.

Door een samenloop van toevalligheden deden we een spectaculaire ontdekking

Zo kwam het dat we in oktober 2005 over het eiland Mauritius toerden op zoek naar natuurlijke archieven. Dit zijn plekken in het landschap waar pollen en sedimenten goed bewaard blijven, zoals kratermeren en moerassen in ingestorte lavatunnels. Ik had spontaan een collega van TNO gevraagd mee te gaan, Frans Bunnik,

een palynoloog (de palynologie bestudeert sporen van planten zoals oud stuifmeel). Samen trokken we van moeras naar moeras en we namen op verschillende plekken monsters voor pollenanalyse. Uit de pollen zouden we kunnen afleiden hoe de vegetatie eruit zag en hoe dat veranderde ten tijde van de Nederlandse bewoning.

Door een samenloop van toevalligheden deden we een spectaculaire ontdekking. Een van de moerassen, de Mare aux Songes, bevatte een halve meter dikke bottenlaag. Het bleek om een massagraf te gaan van dodo's en reuzenschildpadden. Daarnaast bevatte de bottenlaag ook heel veel houtresten. Op deze vondst hadden we echt niet ▶

e-mailbericht begin december 2014:

*Beste Redactie,
Ik heb onlangs het trieste
nieuws vernomen dat Jan
Reints is overleden. Als mijn
stukje de laatste bijdrage
mocht wezen die Jan aan heeft
gedragen voor de Uitdienstbode
dan zou ik het graag aan zijn
nagedachtenis willen laten
wijden.
Gecondoleerd,*

*Dr Kenneth F. Rijsdijk
Chair Dodo Alive*

**Wij hebben
overigens de dodo
zeker niet opgegeten
tot het laatste
exemplaar zoals
de mythe wil.**

gerekend. We bedongen bij de eigenaar het alleenrecht om binnen een half jaar met een opgravingsteam te mogen komen graven. De magie van de dodo als icoon miste zijn uitwerking niet: onze ontdekking werd wereldnieuws en we konden dankzij een royale gift van de Treub-Maatschappij een opgravingsteam samenstellen.

In 2006 kwamen we terug met een team van twee dozijn wetenschappers van allerlei vakgebieden. De bottenlaag bleek zich uit te strekken over twee voetbalvelden en miljoenen botten te bevatten. Onze pollenmonsters bleken rijk te zijn, maar Frans Bunnik en ik waren niet in staat om deze exotische pollen te interpreteren. Daarom benaderde we Henry Hooghiemstra, professor palaeoecologie aan de UvA. Hij bleek zeer geïnteresseerd en gaf ook aan dat het nog volstrekt onbekend was hoe vegetatie op zo'n geïsoleerd eiland reageert op klimaatverandering. We besloten samen op veldwerk te gaan om pollenmonsters te verzamelen voor een pilot en in 2008 dienden we een voorstel voor promotieonderzoek in naar dit onderwerp dat NWO honoreerde. In 2010 kon promovendus Erik de Boer beginnen met zijn onderzoek op Mauritius. Ondertussen kwamen we tot 2011 ieder jaar bij het dodomassagraf terug met een opgravingsteam.

In die periode van zeven jaar hebben we ongeveer zestien vierkante meter afgegraven. En wat zijn we nu wijzer geworden? We zijn veel te weten gekomen over het oorspronkelijke ecosysteem van Mauritius. Dankzij het promotieonderzoek van Erik de Boer werd al snel duidelijk dat de dodo in staat was geweest om extreme droogtes te overleven. Deze droogtes hadden Mauritius en de wijde regio van de Zuidwest Indische Oceaan 4200 jaar geleden geteisterd. Tienduizenden dodo's overleden er toen, maar de soort bleef voortbestaan. Totdat de mens, lees de Nederlanders, in 1638 op het eiland kwam wonen.

Wij hebben overigens de dodo zeker niet opgegeten tot het laatste exemplaar zoals de mythe wil. Uit de opgravingen van Floore bleek dat er helemaal geen dodobotten tussen het slachtafval te vinden waren. En de dodo werd destijds door de Nederlanders 'walgvoegel' genoemd, wat er niet op duidt dat ze het een lekkernij vonden. Het is waarschijnlijk dat de loopvogel is uitgestorven door de dieren die de mens naar het eiland hadden gebracht, zoals ratten, apen en varkens. Deze beesten hadden vrij spel doordat er geen predatoren waren. Uiteindelijk blijkt uit ons

onderzoek dat de dodo noch dom, noch dik was. In plaats hiervan is het beeld ontstaan van een veerkrachtige eilandduif die miljoenen jaren wist te overleven op een klein eilandje.

Ons onderzoek licht een tipje van de sluier op over de natuurlijke kwetsbaarheid van eilandnatuur en toont aan hoe informatief eilanden zijn als onderzoeksgebieden. Na bijna tien jaar onderzoek valt er nog veel te onderzoeken aan het massagraf en aan de eilandnatuur. Inmiddels zijn we bezig met het schrijven van een monografie over de dodo en zijn skelet. Bij het schrijven van het introductiehoofdstuk zijn meer dan vijftientig coauteurs uit allerlei vakgebieden betrokken!

Via de dodo kwam ik dus weer bij de UvA uit en ik heb het geluk dat ik nu als fysisch geograaf met de dodo een interessante brug kan bouwen tussen eilandbiologie en fysische geografie. Zo ziet u maar hoe kronkelig een levenspad kan zijn, zeker als je in de voetsporen van de dodo treedt... ■

◆ Dr Kenneth F. Rijdsijk
Instituut voor Biodiversiteit en
Ecosysteem Dynamica (IBED)
Universiteit van Amsterdam
www.dodo-research.org

Het lidmaatschap van de Kring

Mijn redactie kijkt me een beetje vreemd aan. Ze hebben me tot hoofdredacteur benoemd in de oprichtingsvergadering van ons blad. En bij de bespreking en verdeling van de bijdragen in *de Uitdienstbode* is mij op een subtiele manier steeds de rubriek *Van achter de geraniums* toebedeeld. Het moet een column zijn waarin een UvA-gepensioneerde terugkijkt op zijn werkzame leven en daar op grond van de actuele stand van zaken bij de UvA dan iets van vindt. Bij het bepalen van de column-inhoud noemden we het voorbeeld van de administrateur uit de goede oude tijd, die nu terugkijkt op de hele automatisering van de administraties met in het achterhoofd zijn maandelijkse kwartierstaten.

Het gekke is natuurlijk dat ik nog geen senior ben. Ik werk bij de UvA, op het Maagdenhuis en ben als medewerker van de Communicatie-afdeling beschikbaar voor technische ondersteuning van de Kring. Bijvoorbeeld bij het maken van dit periodiek. Ik ben natuurlijk wel de persoon die verstandige dingen kan zeggen over de actuele ontwikkelingen bij de UvA. Een nieuw Content Management Systeem, een reorganisatie bij het Informatiseringscentrum of bijvoorbeeld de grote verhuizing van het Administratief Centrum, 'Facility Services' en ICTS naar gebouw de Leeuwenburg achter het Amstelstation. Hoe het ook zei, achter de geraniums zit ik niet.

Ik was een tijdje terug betrokken bij de afscheidsreceptie van een collega. Zij ging met pensioen en ze vroeg me om heel even een blik te mogen werpen in het ledenbestand van de Kring UvA-senioren, omdat daar mogelijk nog oud collega's te vinden waren die zij nog geen uitnodiging voor haar afscheidsreceptie had gestuurd. Ik gunde haar die blik en vroeg: "Binnenkort mag de Kring UvA-senioren jou ook verwelkomen." Ze keek me aan en antwoordde: "Dat dacht ik niet, ik ga geen lid worden van de gepensioneerdenclub van de UvA."

Dat maakte me nieuwsgierig en ik wilde graag weten waarom. Wat denkt u dat ze zei? "Het is een puur financiële reden. Ik denk dat het geld dat nu gebruikt wordt om de gepensioneerden te fêteren veel beter voor andere doelen gebruikt kan worden." Zo, die kwam hard binnen. Ik vroeg

haar of ze wist waar het geld vandaan kwam. Van boven, zo dacht ze, en daarmee bedoel je in het Maagdenhuis de derde verdieping, de locatie waar het College van Bestuur zetelt. Ik moest haar teleurstellen. De Kring is onderdeel van de Amsterdamse Universiteits Vereniging en krijgt van hen jaarlijks een bedrag op basis van het aantal leden dat de Kring telt. Stel je daar niet teveel van voor, onze kerstlunch zouden we er niet van kunnen betalen. Het geld om de activiteiten te organiseren, die de Kring doet en die de Kring beschouwt als nodig, komt uit de arbeidsvoorwaardegelden. Door de gezamenlijke bonden wordt geld voor arbeidsvoorwaarden beschikbaar gesteld. UvA-personeel kan er gebruik van maken door bijvoorbeeld opleidingen te volgen. Er is een Employability-fonds, zeg maar geld voor bij- en nascholing. En omdat ook veel gepensioneerden nog lid zijn van vakbonden is het niet meer dan normaal dat ook zij in het arbeidsvoorwaardengeldenverhaal betrokken worden.

Het College van Bestuur van de Universiteit van Amsterdam met vlnr: Hans Amman – vice voorzitter, Louise Gunning – voorzitter, Dymph van den Boom – Rector UvA, Huib de Jong – Rector HvA

En wat mijn vertrekkende collega fêteren noemt, ziet het College, dat erg geïverd heeft voor een gepensioneerdencring, als iets totaal anders. Het is een podium waar oud-medewerkers, die bij elkaar vele duizenden jaren in dienst van de UvA zijn geweest, nog enige verbondenheid kunnen voelen met de oud-werkgever. Het is goed werkgeverschap, niet meer en niet minder.

Ik geloof niet dat ik mijn scheidende collega heb kunnen overtuigen. Toen kreeg ik een bericht binnen van de nieuwe directeur van de Universiteitsbibliotheek. Met onmiddellijke ingang is de Nieuwjaarsreceptie van de UB afgeschaft. Dat was voor veel oud-medewerkers (van wie ik er één ben) en gepensioneerden een behoorlijke dreun. Het was een jaarlijkse ontmoetingsplaats waar naar uitgekeken werd. Om elkaar weer te zien, horen hoe het gaat en je verbondenheid met de UvA gewaarborgd te weten. Het zou me niets verbazen wanneer de gepensioneerden van de UB hun heil komen zoeken bij de Kring UvA-senioren. En gelijk hebben ze. Verbondenheid met de oud-werkgever ... een kwestie van goed werkgeverschap. ■

➡ Ton Dujardin

Wie staan er op deze foto?

In de vorige aflevering van de *Uitdienstbode* stond een groepsfoto van de Universiteitsraad van 1977. We vroegen onze lezers om mee te helpen de namen van de geportretteerde personen te geven. Daar hebben we de nodige reacties op gehad.

Bij elkaar konden we zestien personen benoemen. En toen kwam Willem van Bloemen langs. Hij werkt al veertig jaar bij de UvA en is nu werkzaam bij de DIV, de Documentaire Informatievoorziening in het Maagdenhuis. Hij wees ons op de Universiteitsgids van 1976 – 1977. Daar wordt de samenstelling van de Universiteitsraad vermeld. In dit overzicht staat het nummer van de persoon op de foto achter de naam genoemd:

Voorzitter: Mw. A. Grewel (33).

Secretaresse: Mw. de Lange-Schmidt (36)

Griffier: Mw. Chr. Pelgrim-Smit (37)

Progressief Personeel: Mr. L. Damen (27) , J. den Haan, J.M. Pluiver, Mw. B. Scheffer-Merkelbach (26), H. Schouwenburg, A.H.B. Schuurs, W.H. van Soomeren, J. Werner.

AUB: B. van Beek (28), J. de Lange (9),

J.H. van Stuijvenberg, K. Vrieze (25).

Progressief TAS-Akkoord: F. Amende (11), W. Ch. Hersbach, R. Nijhof, M.S.J. Overzier, H. Pothoven.

Progressief Personeel: S. Hoekstra(19),

Mw. H. Huisman, A. Koekebakker,

Mw. A. Stam-Min (31), W. Takkenberg.

ASVA: C. Blom, L.F. Bruyning, B.W. van Dijk, G. Eggink, Mw. A. Gorter, G.J. Kok, R.P. Reisinger, J.H.A.M. Verbeek.

OBAS: P.H.C. Smits

Aktiegroep Economen: T. Ahrens

JFAS: A.J. Mager

Buiten-universitaire leden: E. Asmussen,

F. Florin, J. Knotnerus, P. Koelewijn, J. Nijboer,

Mw. J. Wibaut.

CvB: G. Cammelbeek , voorzitter (12), G. den Boef, Rector Magnificus (5),

J. Harmsen (18) en J. Loose (namens de UR gekozen) (16)

Secretaris van de Universiteit: Mr. A.J.I. van Dam (8)

Niet in de gids genoemd maar wel op de foto: Ruud Grondel (21)

REDACTIE:

Ton Dujardin, Madzy Koudstaal, Joke Pallada, Jan Wieten en Frans Willemsen.

Fotografie:

p. 1,3 en 4: Madzy Koudstaal
p.1 en 9: Monique Kooijmans
p. 5: Ton Dujardin
p. 7: Carmen Freudenthal
p. 8: Universiteitsmuseum p.
p. 11: Liesbeth Dingemans

Ontwerp & layout:

Liek van den Braak, Lont - Grafisch werk

Vragen of opmerkingen?

Neem contact op met:
e-mail: uva.uitdienstbode@gmail.com
Tel: 020 5254580 (alleen op vrijdag)

Deadline volgende nummer:

29 mei 2015

Kringbijeenkomst: 11 maart in de Academische Club met als gast Klaas Visser

Excursie: 15 april naar museum Naturalis in Leiden

Excursie: 27 mei naar het Roeterseilandcomplex, campus van de UvA

Universiteitsdag: 6 juni

Kringconcert: zondag 14 juni speelt het Sweelinck orkest in de Singelkerk voor de Kring.

U ontvangt voor iedere activiteit een uitnodiging waar op aangemeld kan worden.